

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 października 2016 r. – Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-23/16) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 1071/2009 — Wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego — Artykuł 16 ust. 1 i 5 — Krajowy rejestr elektroniczny przedsiębiorców transportu drogowego — Brak połączenia z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich]

(2016/C 441/09)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: J. Hottiaux, pełnomocnik)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Poprzez brak ustanowienia krajowego rejestru elektronicznego przedsiębiorców transportu drogowego i połączenia go z krajowymi rejestrami elektronicznymi innych państw członkowskich Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 16 ust. 1 i 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego i uchylającego dyrektywę Rady 96/26/WE.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 14.3.2016.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 24 sierpnia 2016 r. – Jorge Luís Colino Sigüenza/Ayuntamiento de Valladolid i IN-PULSO MUSICAL Sociedad Cooperativa

(Sprawa C-472/16)

(2016/C 441/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jorge Luís Colino Sigüenza.

Strona pozwana: Ayuntamiento de Valladolid i IN-PULSO MUSICAL Sociedad Cooperativa.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że doszło do przeniesienia w rozumieniu dyrektywy 2001/23/WE ⁽¹⁾, jeżeli wykonawca zamówienia na prowadzenie szkoły muzycznej udzielonego przez Ayuntamiento (urząd miasta), który otrzymuje wszystkie środki materialne od tego urzędu (lokale, instrumenty, sale, meblowanie), zatrudnia własnych pracowników i świadczy usługi w formie lat szkolnych, zaprzestaje działalności z dniem 1 kwietnia 2013 r., dwa miesiące przed zakończeniem roku szkolnego, zwracając wszystkie środki urzędowi miasta, który to urząd nie wznawia działalności celem zakończenia roku szkolnego 2012-13, lecz udziela nowego zamówienia na rzecz nowego wykonawcy, który wznawia działalność we wrześniu 2013 r., na początku nowego roku szkolnego 2013-14, przekazując w tym celu na nowego wykonawcę konieczne środki materialne, którymi wcześniej dysponował uprzedni wykonawca zamówienia urzędu (pomieszczenia, instrumenty, sale, meblowanie)?

- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na uprzednie pytanie, czy w opisanych okolicznościach, w których brak wykonania zobowiązań ze strony głównego przedsiębiorcy (urząd miasta) zmusza pierwotnego wykonawcę do zaprzestania prowadzenia działalności oraz do zwolnienia wszystkich pracowników, w wyniku czego ów główny przedsiębiorca przekazuje środki materialne na drugiego wykonawcę, który kontynuuje tę samą działalność, art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE należy interpretować w ten sposób, że w niniejszym przypadku zwolnienie pracowników pierwszego wykonawcy nastąpiło „z powodów ekonomicznych, technicznych lub organizacyjnych, powodujących zmiany w stanie zatrudnienia”, czy też że jego powodem było „przejęcie przedsiębiorstwa, zakładu lub części przedsiębiorstwa lub zakładu”, który to powód jest zakazany przez ten artykuł?
- 3) Jeżeli odpowiedź na wcześniejsze pytanie byłaby taka, iż przyczyną zwolnienia było przejęcie, a tym samym, że przyczyna ta była sprzeczna z dyrektywą 2001/23/WE, to czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, iż zakazuje on, aby prawo krajowe zakazywało sądom lub trybunałom rozstrzygania co do istoty zarzutów pracownika, który zaskarża swoje zwolnienie w postępowaniu indywidualnym, które to zwolnienie nastąpiło w ramach zwolnienia grupowego, w celu obrony praw wynikających ze stosowania dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów oraz dyrektywy Rady nr 98/59/WE⁽²⁾ z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych, z tego powodu, że uprzednio zapadł prawomocny wyrok dotyczący zwolnienia grupowego w postępowaniu, w którym pracownik nie mógł uczestniczyć, pomimo że jego uczestnikami mogli być i byli związki zawodowe działające u pracodawcy lub przedstawiciele prawni grup pracowników?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów. (Dz. U z 2001 r., L 82, s. 16).

⁽²⁾ Dz.U. 1998 r., L 225, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez la cour d'appel de Colmar (Francja) w dniu 29 sierpnia 2016 r. – Ministère public, Belu Dienstleistung GmbH & Co KG, Stefan Nikless

(Sprawa C-474/16)

(2016/C 441/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Colmar

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministère public, Belu Dienstleistung GmbH & Co KG, Stefan Nikless

Pytania prejudycjalne

Czy skutek przypisywany zaświadczeniu A 1, wydanemu przedsiębiorstwu pracy tymczasowej – zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾ – przez instytucję wyznaczoną przez władze państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo w dziedzinie zabezpieczenia społecznego nadal ma zastosowanie do sytuacji pracownika najemnego, jest wiążący, po pierwsze, dla instytucji i organów państwa przyjmującego, a po drugie, dla sądów tego państwa członkowskiego w przypadku stwierdzenia, że warunki wykonywania pracy przez pracownika najemnego w sposób oczywisty nie są objęte przedmiotowym zakresem zastosowania przepisów szczególnych z art. 12 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004?

⁽¹⁾ Dz.U. L 284, s. 1.